

La fe, un crit

Dv, 7/08/2020 per Josep Lluell
[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XIX de durant l'any

Barcelona, 9 d'agost de 2020

És sorprenent l'actualitat que en aquest temps de crisi té **el relat de la tempestat en el llac de Galilea**.

Sant Mateu ens descriu la situació: els deixebles de Jesús es troben sols, lluny de la terra ferma, enmig de la inseguretats del mar, la barca està fortament sacsejada per les ones i del tot desbordada per les forces adverses. **El vent els és contrari, tot se'ls torna en contra**, és negra nit i les tenebres impedeixen veure l'horitzó.

Així viuen o malviuen molts creients el moment actual: ja no hi ha seguretats ni certes religioses, tot s'ha tornat fosc i dubtós. La religió està sacsejada per tota mena d'acusacions i sospites, es parla del cristianisme com d'una religió terminal que pertany al passat, es diu que estem entrant en una era post cristiana. En alguns hi neix l'interrogant: **¿No serà la religió un somni irreal, un mite ingenu cridat a desaparèixer?**

És el crit dels deixebles en entreveure Jesús enmig de la tempesta: el prenen per un fantasma. La reacció de Jesús és immediata: **"Ànims, sóc jo, no tingueu por!"**. Animat per aquestes paraules, Pere, fa a Jesús una petició inaudita: "Senyor, si sou Vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua."

Pere no sap si Jesús és un fantasma o algú real, però vol comprovar si pot caminar cap a Ell sobre l'aigua, no sobre la terra ferma, no recolzant-se en arguments segurs, sinó **en la debilitat de la fe**.

És així com viu el creient la seva adhesió a Crist en moments de crisi i fosc.

No sabem si Crist és un fantasma o algú viu i real ressuscitat pel Pare per a la nostra Salvació.

No tenim arguments científics per a comprovar-ho, però sabem per l'experiència cristiana que es pot caminar per la vida sostinguts per la fe en Ell i en la seva Paraula.

No és gens fàcil viure d'aquesta fe nua: el relat evangèlic ens diu que Pere va sentir la força del vent, li va entrar por, i començà a enfonsar-se.

És un procés molt conegut fixar-nos només en la força del mal, deixar-nos paraitzar per la por i enfonsar-nos en la desesperança. Pere, reacciona i abans d'enfonsar-se del tot, crida: **“Senyor, salveu-me!”**.

La fe és moltes vegades un crit, una invocació, una crida a Déu.

Sense saber ni com ni perquè, és possible aleshores percebre Crist com una mà estesa que sosté la nostra fe i ens salva, al temps que ens diu: “Home de poca fe, per què dubtes?”